

Tu i jo, Living Style

Marcel Pujol Borràs

AURIFANY
editorial

Primera edició: març 2014

© Disseny de coberta i il·lustració: Laia Terradellas Antoñanzas
© Autor: Marcel Pujol Borràs
© Disseny: Laura de Caralt Brangulí

© EDITORIAL AURIFANY
Ronda General Mitre, 108, 08022, Barcelona
www.aurifany.com

Imprès a Book Print Digital.
Carrer de la Botànica, 176-178
08908, Hospitalet de Llobregat

Queda rigorosament prohibida, sense la autorització dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per les lleis, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment.

ISBN:
DL B 8116 - 2014

«El dia que te'n vas anar, vas dibuixar un cel tan gris...
però amb el temps l'he anat pintant,
d'un blau cel ben clar.
I l'he redecorat,
amb núvols de colors i bombetes de Nadal...
I si plou, que no plourà,
plourien serpentes».

Decorant interiors, decorant exteriors
d'Estúpida Erikah

Per tu, Laia

Pa. Hamburguesa. Formatge. Tomàquet. Enciam. Pa. Hamburguesa. Formatge. Tomàquet. Enciam. Pa. He de deixar aquest treball de merda, n'estic fart. Una puta hamburguesa més i... I una altra, i una altra. Això mai s'acaba. Maleït siguis Henry Ford i les teves línies de producció.

OK, deixo la feina. I després què? Algú (jo) haurà de pagar el lloguer del pis. I la llum. I el menjar. Ah, i els porros. Déu meu, necessito fotre'm un porro. Més d'un.

—Siscu, posa't les piles que estàs empanat, a l'últim entrepà d'hamburguesa li faltava l'hamburguesa! —em diu en Joel, el repel·lent de l'encarregat, un home que hauria d'haver nascut Oompa Loompa per ser comprès.

Quanta exigència, avui dia ja no es pot cometre ni un error. Què se n'ha fet del *carpe diem*? Diuen que l'error ens fa ser humans, i a mi m'agrada ser humà. Bé, no n'estic tan segur, però quedaria malament dir el contrari, seria una falta de respecte per a la resta d'éssers vius del regne animal. Ser humà és *cool*, no hi ha res més cotitzat. Almenys, ho és més que ser una formiga. O un colom. Un colom, això sí que seria una bona putada.

—Ei, Siscu, quan acabis de preparar aquesta hamburguesa, pots anar recollint i parlem. Al despatx. —diu l'Oompa Loompa.

El despatx. Així li diem a l'espai de metre quadrat que utilitza en Joel quan vol parlar amb nosaltres de temes seriosos. No ho fa sol, sempre ve acompanyat d'en Winnie the Pooh, un peluix fastigós que li va regalar la seva mare quan va guanyar el premi al jovenet més repel·lent de l'escola, i que encara avui segueix conservant.

Acabo de quadrar l'hamburguesa tres-cents del dia, i vaig cap als vestidors. Un cop m'he tret l'uniforme i les cinquanta xapes de l'alegria que m'obliguen a portar penjades com si fos un arbre nadalenc, obro la porta del despatx.

—Mira Siscu —diu l'Oompa Loompa—. El que hi ha aquí és un problema de comunicació. T'haig de dir que en Winnie i jo hem estat valorant el teu rendiment en els últims temps, i la conclusió a la que hem arribat és que no encaixes en el perfil de l'empresa. És per això que hem de rescindir el teu contracte.

«El que hi ha aquí és un problema de comunicació». De què em sona aquesta frase? Ja sé, la diu en repetides ocasions l'alcaide de *Cool Hand Luke*, «what we've got here is a failure to communicate». Quina gran pel·lícula, i què gran en Paul Newnam fent de Peter Pan rebel, un home que no accepta viure sotmès a cap tipus de normes. Com jo! M'agrada pensar en

mi com un Paul Newman. Però bé, m'estic desviant del tema. Puto Oompa Loompa! Ja ho sabia jo, tot i viure en una fàbrica de xocolata capitanejats pel cachondo d'en Willy Wonka, són uns ressentits. I no els culpo, la veritat, són baixets de collons. «Últims temps»? Si tot just fa dos mesos que treballo aquí!

Em sentirà, i tant si em sentirà. Pagarà els plats trencats, tota la meva ràbia continguda, tot el que sempre he volgut dir i mai m'he atrevit. Hi haurà un abans i un després, el xocolater provarà el gust amarg de ser derrotat.

—D'acord. Gràcies per donar-me l'oportunitat d'aprendre a fer entrepans. —dic amb to conciliador—. Si no és molt preguntar, em podries fer una carta de recomanació? M'agrada el sector.

—És molt demanar, no ho puc fer. Ho sento, però aniria en contra de la meva ètica professional. I mai vaig en contra de la meva ètica professional.

—Ho entenc, ho entenc. Així doncs, me'n vaig, que no et vull fer perdre el temps.

—Si, que això s'està allargant massa. I estic perdent el temps.

Definitivament, no estic fet pel sector. Em giro, li dono l'esquena, i el tanco en el despatx, per tal que ell i en Winnie puguin gaudir en la intimitat. «S'està allargant massa». Cinc minuts! Avui te m'has escapat Joel, però tornaré. Tornaré, i et diré tot el que no t'he dit avui. De moment però, em conformaré amb apuntar-te a la meva llista negra, a seguir acumulant punts en la meva màquina de rancor imaginària.

Torno a casa i sense obrir la llum, corro per encendre el peta.
Necessitava fumar-me'n un. Sona *Heaven knows I am miserable now*, de The Smiths.

Porto cinc dies tancat en el meu pis de quaranta metres quadrats, des que em van acomiadar. Seixanta-cinc dies des que ja no estic amb la Júlia. Oh, Júlia... Fumant porros, menjant pizzes, i dormint. Immers en *El dia de la marmota*, *Bill Murray style*. És que es pot ser més tòpic? Em sento com l'Hugo de *Lost*, però sense gràcia i sense sort. En fi, desgraciat. Estic bloquejat, no recordo si alguna vegada he deixat d'estar-ho...

A segon de primària em sentia atemorit per la bruixa de la meva professora. Un monstre de dubtosa sexualitat, veu rasposa, cutis volcànic, i una mirada penetrant que, deien les males veus, era capaç de perforar parets. Per entendre'ns, l'ull de Sauron es quedava curt al seu costat. Doncs bé, un dia no vaig fer els deures i, ho confesso, no tenia coartada. Simplement, tenia coses millors a fer.

—Francesc —em va dir cridant la professora—, has fet els deures?

—No.

—Es pot saber per què?

—Sí, es clar. No em venia de gust fer-los —vaig respondre educadament. Es clar que no em venia de gust! A qui li pot venir de gust fer deures?

—Vols que et giri la cara d'una bufetada? —em va preguntar i escopir el trol de les cavernes.

—No.

Acte seguit, em va pegar una forta bufetada a la galta dreta. Si ho anava a fer igualment, per què em va preguntar si ho volia? Li hauria d'haver dit que sí perquè no ho fes? Quina poca coherència. Desgraciadament, no em vaig atrevir a dir-li res més. Em vaig quedar bloquejat. Merda d'educació catòlica.

I aquí estic, assegut en el sofà, fumant un peta. Un més, i ja en són masses, mentre escolto *High tide or low tide*, d'en mestre Bob. Cada calada com si fos l'última. Mirant el porro com si m'hagués de revelar el sentit de la vida, «always look at the bright side of life». Cremant-me els llavis. S'ha d'aprofitar fins que expiri, ara que no tinc feina.

Avui m'he proposat sortir de la cova, veure la llum. Ja fa masses dies que em compadeixo de mi mateix. Sí, sóc un desgraciat, però tampoc ho sóc tant. «Sempre hi ha algú que està pitjor que tu», un tòpic i trist consol. Però efectiu. Em dutxo escoltant i cantant el millor que puc *Good vibrations* dels Beach Boys, em rento les dents, i després d'esmorzar una torrada de pa Bimbo amb Nutella, agafo tovallola i xancles i camino cap a la Barceloneta, una de les poques zones de Barcelona que, tot i estar tot l'any infestada de turistes, segueix conservant el seu encant mariner. M'encanten els seus carrers estrets, imperfectes, els seus edificis ruïnosos, i la sinceritat i orgull de la roba interior que penja dels balcons, a la llum dels vianants.

M'estiro *sargantana style* en una tovallola de dutxa que només em cobreix la meitat del cos i em diverteixo veient com desfilen tot tipus de *freaks* davant meu. En pocs minuts m'ofereixen massatges, cerveses, deuedés, vestits, collarets... És l'oferta inesgotable de la platja de la Barceloneta, competència directa a El Corte Inglés. Tanco els ulls, tractant de fer-me invisible, o si més no el dormit, però comprovo que això no és impediment pels comercials agressius de la platja, que segueixen capficats en vendre'm qualsevol cosa. Final-

ment decideixo cridar un fort NO cada minut, que sembla tenir cert efecte dissuasori. El pròxim dia que vingui portaré un cartell gegant que posi «NO MOLESTAR», com el dels hotels.

Fa un temps ens vam fer un massatge aquí mateix, amb la Júlia. Mai m'havia fet tant mal l'esquena, però amb ella ho tornaria a fer. Júlia. No hi ha un sol dia en el que no pensi en ella, ni en el que em va fer. Oh, Júlia...

Prenc consciència de la meva solitud i truco a l'Adrià, però no pot venir, està treballant. Es clar, ara entenc perquè em sento a *La parada dels monstres*: la gent normal no va a la platja entre setmana. Significa això que jo no sóc normal? Segurament. Aquí només hi ha pensionistes, aturats i jubilats, i els qui no tenen ni aquesta sort...

Quan em dispenso a retirar la mini tovallola, s'estira al meu costat dret la dona de la meua vida. No ho és encara, però ho ha de ser. He trobat la meua Rachel particular, ara em falta aconseguir la manera de ser el seu Ross. És perfecta. Adéu Júlia. Em vull casar amb ella, tindrem cinc fills, un gosset preciós, una casa amb piscina i un Volvo familiar. Que no falti la seguretat, la família és la família. Primer pas: atrevir-me a parlar-li. Què complicat!

Respiro fons, encenc l'Ipod, i pujo al màxim el volum. La cançó escollida, *The eye of the tiger*. No podia ser una altra. Tanco els ulls i em sento Rocky, un guanyador. M'imagino alçant els braços, corrent com el vent, saltant a corda, pujant a la cadira

del socorrista amb els braços alçats mentre tota la platja crida a l'uníson «Siiiiiscu, Siiiiiiiscu!». Obro els ulls, miro a la dreta i, sorpresa! Ja no hi és. Nota mental: odio Rocky i *The eye of the tiger*.

Quin estiu més increïble. Al veure a la dona de la meua vida tenia un motiu pel que llevar-me cada dia: trobar-la. Disciplina i autocontrol. El despertador sonava a dos quarts de vuit. Vint flexions i cent abdominals només caure del llit (havia d'estar en forma per quan arribés el gran dia), dutxa d'aigua freda, bol de llet amb cereals i a un quart de nou agafava l'autobús 17. Balmes avall, fins arribar a la platja de la Barceloneta.

Només hi havia un petit problema logístic, i és que necessitava pagar el lloguer del pis. Per això, durant la nit treballava carregant palés *Made in China* en una fàbrica de mala mort de la Zona Franca. Una furgoneta atrotinada em recollia a les nou del vespre a la Plaça d'Espanya i allà mateix em deixava a les cinc de la matinada. Mai he sabut què contenien aquells palés, per cert. Ni ho vull saber. Pràcticament no dormia, però tot i així, ni un sol dia vaig tancar els ulls quan estava a la platja. Disciplina i autocontrol, *pequeño saltamontes style*.

A principis d'agost, en vistes que la meua Charlotte no apareixia, vaig decidir intensificar els mitjans de recerca, posant el següent anunci en els principals diaris del país: «BUSCO DONA JOVE D'UNS 25 ANYS, MORENA, QUE EL DIA 1 DE JULIOL ESTAVA PRENENT EL SOL A LA PLATJA DE LA

BARCELONETA. SI ETS TU, TRUCA'M AL 669735258». Vist amb perspectiva, entenc que ningú em truqués.

Quan el desànim em dominava, intentava recordar l'escena final de *Lost in translation*. Quina possibilitat hi havia que en Bill Murray es tornés a trobar a la Scarlett Johansson en un carrer de Tokyo, una ciutat d'uns tretze milions d'habitants, mentre viatjava en taxi? Cap ni una, però tot i així, la va trobar. Quan un està enamorat, no existeix l'esperança sinó el convenciment, i jo estava convençut que la tornaria a veure. Troba-la o no la trobis, però no ho intentis, com de ben segur em diria el mestre Yoda.

17.45h. Fa quinze minuts que l'espero a la terrassa d'un bar de Gràcia, a la Plaça de la Independència. Em suen les mans, el front, l'esquena, tot jo suo, estic xop, sóc un oceà amb potes, *Aquaman*. Encara fa calor. Porto tot el dia practicant què li diré enfront el mirall, *Taxi Driver style*, estàs parlant amb mi? Rumiant quin *look* he d'adoptar: pensadament despreocupat, *rastafari*, *skinhead*, *tirat*, *pijo*... El primer ha guanyat. Converse negres desgastades, texans estratègicament estripats i samarreta llisa blanca. Sense secrets. Feia molt que no sentia aquesta emoció, les ganes d'agradar a algú. No fotis la pota, Siscu. Vas tenir moltíssima sort al trobar-la de nou l'altre dia, i encara més que volgués quedar amb tu. Aprofita-ho. Dins meu comença a sonar *The eye of the tiger*, però ràpidament l'elimino del pensament. Maleït siguis Rocky! Tu i els teus saltironets triomfals m'heu fet molt de mal.

Ja arriba. No camina, flota, levita, és un àngel. Preciosa, morena de cabell curt i ondulat, alta, ulls foscos i enigmàtics, somriure encantador. Vesteix amb xancles, senzilles, faldilla desigual de tons marrons, samarreta de tirants blanca i collaret llarg i estrany que li arriba a l'alçada del melic, *hippie style*.

—Hola Siscu, sento el retard —diu l'Ariadna, amb la veu tallada. Es nota que s'ha donat pressa.

Ha vingut. Això està passant, així que millor preparo la meva millor versió i, poc a poc, li mostro com sóc. Disciplina i autocontrol!

—T'estimo. T'estimo des del precís instant que et vaig veure al meu costat a la platja —m'he passat de versió—.

L'Ariadna se'm queda mirant fixament, com intentant determinar si sóc un psicòpata i la seva vida perilla o bé si... Hi ha més opcions? Uns segons després, que se'm fan eterns, encara dempeus, obre la boca i em diu:

—Uau. No sé què contestar...

—Jo...

—Gràcies.

—Ah...

—Feia molt que no em deien aquestes paraules: t'estimo.

Silenci. De nou etern, no sé què dir-li. Estic paralitzat.

—I si ens coneixem? —segueix l'Ariadna.

—Eh... Sí? De veritat?

—Que ens podríem conèixer «de mentida»?

—No, però vull dir que... Això, que res, que tu, que jo...
Que molt bé...

—És molt senzill, m'agradaria donar-te una oportunitat perquè puguis decidir si realment m'estimes o no, com m'acabes de dir.

Acte seguit, seu al meu costat. Una oportunitat? És valenta. Molt valenta. No entenc com no ha arrancat a córrer. Però bé, he dit el que sentia, he estat jo mateix, i això no l'ha espantat. Comencem bé.

Parlem tota la tarda, com si ens coneguéssim d'abans que uns tal Adán i Eva, i quan toca acomiadar-se, em demana que apunti en un Kleenex quina és la meva cançó preferida, i ella fa el mateix. Un cop fet l'intercanvi, em fa un tendre petó a la galta, em diu adéu amb un somriure i, tot just em dóna l'esquena, comprovo la seva cançó. *Yellow Ledbetter*, de Pearl Jam. *Touché*, l'estimo encara més. Mai ho he dubtat. Sort que he estat fent flexions i abdominals.